

Yazdığım Son Şiirdir

– kafkaslar · 20 Ağustos 2020

Yazdığım Son Şiirdir

Tenha sokakların alaca karanlığında,
Geceye düşen suskunluğun içinde,
Kaldırım taşlarında uzayıp giden
Gölgemle derin sohbetlere dalarken,
Mehtabın sessizliği altında,
Yazdığım son şiirdir...
Zaman,
Acımadan su gibi akıp geçerken,
Farkında olmadan onlarca şeyi
Nasıl da ezmiş,
Savurmuş,
Zalimce yakıp yıkarak yok etmiş,
Hani anılardan bir kırıntı desem,
Ya da yaşananlardan ufacık da olsa bir hatıra,
Anlamsızlıkların girdabına kapılmış,
O kadar boşluktayım ki,
Anlaşılan boşuna arayışlar içerisindeyim.
Galiba hayat koskocaman bir yalandan
Ve hayallerden ibaret...
Yaşadıklarım,
Yaşayacaklarım,
Anımsadıklarım,
Unutamadıklarım,
Unuttuklarım,
Unuttuğumu sandıklarım,
Hasretin ağır yükü altında,
Kocaman sandığım bir ömür,
Sanki her şey zamanın ötesinde kalmış gibi.
Öyle bilirdim ki
Anılar duyguların ilacı,
Hayaller umutların merhemidir.
Oysa hepsi birer avuntudan ibaretmiş.
Zamanın sonsuz dişlisin de
Yıllarca yuvarlanıp giderken

An gelir,
Uygun adım marş komutuyla
Yaşamın izleri hayallerden resmi geçit yapar,
Kıta dur komutuyla da
Ardından zamana suskunluk düşer.
Gözlerin puslanır,
Duyguların can çekişip son nefesini verirken,
Bir anlıkta olsa
Yaşamın tüm izleri hafızandan silinir,
Düşünür durursun
Neredeyim...
Belirsizlik içinde bocalarken sorgular durursun,
Acaba yaşıyor muyum?
Yoksa...
Hafızaları donduran uğultuların içinde
Sonsuz bir boşluk,
Sonrası...
Sil gözyaşlarını,
Şimdi ağlamak vakti değil,
Artık hıçkırıklarına hakim ol,
Bak her yer nasıl sessiz,nasıl tenha,
Ve karanlık...
/ Hangi anılar hatırlanır son nefes anında,
Hangi anıların izi kalır son nefes sonrasında. /
Dinçer Demirel